

N:o 26.

Ank. till Riksd. kansli den 10 april 1888, kl. 12 midd.

Andra Kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande n:o 10, i anledning af väckt fråga om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning angående dispositionsrätten till skogsafkastning från ecklesiastika boställen och ändring i derom gällande bestämmelser.

Nu gällande stadganden angående dispositionen af afkastningen från de ecklesiastika boställsskogarne återfinnas hufvudsakligen i kongl. förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket den 29 juni 1866. Enligt der meddelade föreskrifter eger boställshafvare, intill dess en ordnad skogshushållning blifvit å skogen införd, endast till husbehof använda densamma, der ej vidsträcktare rätt blifvit honom för hans tjenstetid tillerkänd. Derefter eger han, om skogen står under hans egen vård, utöfver hvad honom med afseende å dittills åtnjuten rätt och boställets behof af skogsfång bör tillkomma, erhålla andel af den behållna afkastningen, hvilken andel kan uppgå ända till hälften deraf, beroende af den större eller mindre kostnad, som är med skogsskötseln förenad. Jemlikt kongl. kungörelsen den 7 mars 1879 tillkommer det domänstyrelsen att, efter vederbörandes hörande, i sammanhang med fastställande af hushållningsplan för boställsskogen, afgöra frågor om hvad boställshafvaren skall tilläggas af afkastningen. Skulle likväl bemälda styrelse finna, att honom bör tilläggas mindre andel än hälften eller att för bestämmande af berörde andel andra grunder böra tillämpas, än 1866 års förordning innehåller, skall ärendet öfverlemnas till Kongl. Maj:ts pröfning. Den del af den behållna afkastningen, som ej tillfaller boställshafvaren, ingår till presterskapets löneregleringsfond för att i öfverensstämmelse med

kongl. förordningen den 11 juli 1862 användas till bidrag vid reglerandet af presterskapets inkomster.

De nu anförda stadgandena beträffande disposition af skogsafkastningen utöfver husbehovvet gälla likväl icke vare sig i fråga om sådant ecklesiastikt hemman, som anses utgöra församlings enskilda egendom, eller i afseende å sådan skogstillgång, hvarom stadgas i kongl. brefvet den 31 Mars 1876 angående förvaltningen af försäljningsmedel för vissa slag af virke från ecklesiastika boställen.

I förra fallet eller der boställe blifvit af församling till löneförbättring för presterskapet inköpt, får enligt kongl. förordningen den 11 juli 1862 intet af afkastningen dragas från församlingen. Kongl. Maj:t har därför, för den händelse att afkastningen ej åtgått för pastors behof, i särskilda fall bestämt, huru med öfverskottet skall förfaras och dervid anvisat detsamma till församlingarnes ecklesiastika behof, såsom till byggnad af kyrka, prestgård, utvidgning af prestgård, delning af pastorat och dylikt.

I förenämnda kongl. bref af den 31 mars 1876 stadgas åter, bland annat, att den vid sådana ecklesiastika boställen, hvilka icke äro församlings enskilda egendom, befintliga skogstillgång, som vid fullständig skogsindelning eller vid upprättande af interimshushållningsplaner eller i följd af skogseld eller storm finnes böra genom så kallad berednings- eller rensningshuggning afverkas, skall, utom i det fall, att bostället är utarrenderadt på sådana villkor, att arrendatorn tillförsäkrats all vare sig ordinarie eller extra afkastning af skogen eller att virket erfordras för boställets husbehof eller för kyrko- eller prestgårdsbyggnad i församlingen, försäljas samt de behållna försäljningsmedlen ingå till de ecklesiastika bostälernas skogsfond, hvilken användes till skogsodlingsarbeten å sådana boställen.

Till de redan anförda stadgandena torde äfven böra läggas den i förenämnda kongl. förordning af den 29 juni 1866 meddelade föreskrift, att socknemän ega, när de skola bygga eller bättra kyrka eller prestgård, från prestbolets eller annat dertill hörande hemmans skog njuta nödigt timmer eller virke, så vidt utsyning kan, enligt hushållningsplanen, ega rum utan inkräkning på boställshafvarens rätt.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion (n:o 168) har nu herr Olof Jonsson i Hof, med hvilken 19 af kammarens ledamöter instämt, hufvudsakligast anført, att de ecklesiastika bostälernas krono- eller skattenatur inverkade både på omfånget af skogsstatens göromål och på dispositionen af skogens afkastning; att med ledning af så väl olika författares derom anställda

forskningar som af jordeböckerna från 17:de århundradet det kunde med visshet antagas, att de flesta kyrkoherdeboställen, som funnits före reformationen, varit af skattenatur och i regel anskaffade af församlingarnes hemmansegare; att så ock vore förhållandet med en del efter den tiden anordnade boställen; att i de tillgängliga jordeböckerna från 12:te till 17:de århundradet det stora flertalet boställen vore angifvet för skatte, tills 1689 samtliga öfverförts till krono i sammanhang med jordebokens uppläggning efter ett nytt och enklare formulär; att, ehuru en större del boställen således borde på grund af dessa förhållanden anses ega skattenatur, fordrades det för att få församlingarnas eganderätt till boställena erkänd företeende af donationsbref eller annan upplåtelsehandling, som utvisade sådant, något som i de flesta fall vore omöjligt, till följd deraf att dylika handlingar af en eller annan orsak i allmänhet förkommit; att församlingarna således stode rättslösa uti ifrågavarande afseende; att det visade sig i huru hög grad eganderätten förnärmades härigenom, om man jemförde en slättbygds- och en skogsbygdsförsamling, hvilka båda anordnat hvar sitt boställe om t. ex. 20,000 kronors taxeringsvärde, hvars afkastning motsvarade ett lönebidrag om 1,000 kronor, i det den förra församlingen finge disponera hela den från jordbruket utgående afkastningen för ändamålet, under det den senare församlingen endast finge disponera en del af skogsafkastningen, hvars hufvudsakliga del ginge till fonder för löneförbättringar och skogskultur på andra håll; att ett dylikt förhållande kräde rättelse, dertill så mycket större skäl förefunnes, som de samlade fonderna redan borde vara tillräckliga för sina ändamål; att löne-regleringsfonden, som vid 1878 års slut utgjorde 580,182 kronor 87 öre, uppgick vid 1886 års slut till 1,238,058 kronor 99 öre, under det att likväl den från fonden utgående lönefyllnaden ökats från 56,396 kronor 18 öre, år 1878, till 114,299 kronor 64 öre, år 1886; att denna fond således under dessa år ökats med 657,876 kronor 12 öre eller med i det alira närmaste beloppet af inlevererade skogsmedel 669,657 kronor 60 öre; att de ecklesiastika boställenas skogsfond, som år 1878 utgjorde 105,015 kronor 91 öre, år 1886 uppgick till 562,165 kronor 70 öre; att någon tveksamhet väl kunde förefinnas, huru vida det uti gällande skogsförfattningar för dispositionen af skogens afkastning gjorda undantaget för ecklesiastikt hemman, som utgjorde församlings enskilda egendom, eller för löneförbättring för presterskapet af församling eller enskild anslaget hemman eller lägenhet, kunde afse alla de af församlingarne anordnade boställen eller endast sådana, som enligt öfverlåtelsehandlingarna uttryckligen särskildt anslagits till löneförbättring; att motionären likväl ansåge berörda undantagsbestämmelser tillämpliga på alla af församlingarna anslagna boställen, hvadan, enligt motionärens åsigt, den behållna skogsafkastningen från desamma icke skulle ingå till ofvanberörda

fonder, utan disponeras af församlingens pastor och församlingen sjelf till underhåll af boställets byggnader m. m., hvilket sistnämnda vore så mycket mera berättigadt, som vid de på 1860-talet verkställda regleringarne af presterskapets löner, då skogsalster hade ett obetydligt värde, ingen eller högst ringa inkomst af skogen i allmänhet togs i beräkning; och föreslår motionären på grund häraf, att »Riksdagen behagade i skrifvelse anhålla det Kongl. Maj:t täcktes:

a) utreda huru vida icke alla de ecklesiastiska boställena, som, enligt jordeböckerna före den år 1689 verkställda omföringen, voro upptagna för »skatte», äfvensom de, hvilka derefter kunna på grund af vare sig jordeboken eller andra handlingar antagas vara af församlingar upplåtna till boställen eller anslagna till löneförbättring, borde i afseende på disponerandet af den skogsafkastning, som härefter utfaller på dessa boställen, varda hänförda till sådana boställen, som anses utgöra församlingens enskilda egendom;

b) undersöka huru vida icke ett generelt stadgande om fördelning af skogsafkastningen emellan pastor och församlingen från dylika af församlingen anordnade boställen vore lämpligt.»

I fråga om de ecklesiastiska boställenas uppkomst tillåter sig utskottet att meddela följande utdrag af den redogörelse, som den 28 mars 1879 lemnats af den utaf Kongl. Maj:t för behandling af frågan om ecklesiastisk boställsordning tillsatta komité.

»Åt de flesta biskopar, kyrkoherdar och komministrar i riket äro hemman eller andra lägenheter till bostad och aflöning anslagne. Äfven de i en del pastorat, utom komministrarne, anställde ordinarie hjälpprester, såsom kapellpredikanter, pastoratsadjunkter, sockenadjunkter m. fl. äro i de flesta fall försedda med bostadslägenheter.

Alla åt presterskapet anslagna hemman och lägenheter, för hvilka efterföljande förslag till boställsordning är afsedt att gälla, betecknas deri med benämningen boställen; och indelas boställena, såsom framdeles skall vidare omförmälas, i två hufvudafdelningar; bostadsboställen eller sådana boställen, som äro bestämda till bostäder åt presterna, samt löningsboställen, eller sådana boställen, som äro afsedda endast att lemna bidrag till presternas aflöning.

Af bostadsboställena förekomma kyrkoherdarnes tidigast.

Kyrkoherdarnes bostadsboställen hafva blifvit anskaffade eller upplåtna dels af socknemännen, dels af enskilda personer och dels af kronan.

Redan i landskapslagarne förekomma stadganden om socknemännens skyldighet att, sedan kyrka blifvit uppbyggd, till densamma anskaffa jord eller såsom det hette, göra skötning, derå presten skulle hafva sin bostad.» — — —

»Den skötning eller det kirkiobol, som till bostad åt presten uppläts, har sedermera blifvit kalladt prestbol eller prestgård, med hvilka ord i allmänhet förstås endast sådana bostadsboställen, som äro åt kyrkoherdar anslagna. Jord till prestgård har stundom blifvit af socknemännen inköpt eller af ödeland uppodlad, men har också, särdeles i de äldsta tiderna, blifvit anskaffad medelst sammanskott. Då jord af det föreskrifna omfånget ej kunde i kyrkans närhet på ett ställe erhållas, måste de egolotter, som till fyllnad erfordrades, på annat håll, ofta på afstånd från hufvudegorna, anskaffas; hvarjemte under katolska tiden prestgården, oaktadt dess egor redan hade föreskrifvet omfång, ofta tillökades derigenom, att särskilda egoområden af enskilda personer skänktes eller testamenterades till prestgårdens förbättring. Häraf förklaras, hvarför prestgårdarnes egor ofta legat vidt kringspidda och inneslutna inom andra hemmans eller byars gränser, ett förhållande, som, ehuru mångenstädes genom skiften och egoutbyten ändradt, likväl ännu ej sällan eger rum.

De äldsta och flesta bostadsboställen för kyrkoherdar hafva blifvit af socknemännen anskaffade. Dessa boställens ålder torde i allmänhet motsvara åldern af de kyrkor, till hvilka de höra; och hafva således dylika boställen funnits alltsedan elfte och tolfte århundradena.

Så väl före som efter reformationen hafva bostadsboställen åt kyrkoherdar blifvit skänkta af enskilda personer, hvilka derigenom förvärfvade sig jus patronatus.

De prestgårdar, som blifvit af kronan upplättna, hafva alla tillkommit efter reformationen för de derefter nybildade pastorat. Samma rätt, som tillkom enskild person, hvilken gifvit prestgården, ansågs tillkomma konungen i de pastorat, till hvilkas prestgårdar kronohemman anslagits, hvadan sådana pastorat blefvo regala.»

Af ofvanstående redogörelse framgår, att visserligen en stor del af de ecklesiastika boställena blifvit af församlingarna upplätne, men att äfven åtskilliga blifvit af kronan anslagna till sitt ändamål.

Motionären anser sig kunna antaga, att samtliga boställen, som före år 1689 varit i jordeböckerna upptagna såsom skatte, blifvit upplättna af församlingarna eller enskilde såsom lönebidrag åt deras pastor. I afseende härå vill utskottet erinra, att, ehuru jordeböcker upprättades i början af reformationstiden på grund af beslut i Wadstena år 1524, prestebolen dock ej förr än vid pass 150 år derefter blefvo i dem införda (se Wilskmans Ecclesiastikverk sid. 485). Först efter utfärdandet af kammarkollegii cirkulär

den 31 augusti 1686, hvarigenom föreskrefs, »det härefter uti kronans jordeböcker intet skall uteslutas, hvarken litet eller mycket, utan derutinnan införas», torde alla boställen hafva blifvit uti jordeböckerna antecknade. Det vill synas, som om före sistberörda tid de flesta ecklesiastika boställen, som varit i jordeböckerna antecknade, derstädes stått uppförda i en särskild kolumn såsom geistlige. Då man icke synes kunna tillmäta den omständigheten, att före 1689 boställena stodo upptagna i den ena eller andra kolumnen, afgörande vitsord med afseende å sättet för deras uppkomst, och någon utredning i afseende härå alldeles icke står att vinna i fråga om det stora antal boställen, som varit upptagna endast såsom geistlige, synas utskottet icke tillräckliga skäl förefinnas att tillerkänna vissa församlingar företräden i afseende på dispositionen af skogsafkastningen framför andra församlingar endast på den grund, att boställe varit före år 1689 i jordeböckerna upptaget i skattkolumnen. Dertill kommer att, enligt utskottets åsigt, församlingarne icke i allmänhet kunna hafva några privaträttsliga anspråk på afkastningen af de ecklesiastika boställena, enär de åtminstone i äldre tider upplåtits utan alla anspråk på delaktighet i afkastningen och öfvergått att blifva kyrkans egendom, hvilket ock stadfästats genom presteståndets privilegier. Församlingarna synas så mycket mindre kunna ega några rättsliga anspråk på skogsafkastningen, som skogen fått värde först långt efter det hemmanen blifvit till boställen upplåtna.

Då motionären vidare åsyftar, att boställen, hvilka kunna på grund af jordeboken eller andra handlingar antagas vara efter år 1689 af församlingar upplåtna till boställen eller anslagna till löneförbättring, borde i afseende på disponerandet af skogsafkastningen, hänföras till sådana boställen, som anses utgöra församlingens enskilda egendom, får utskottet deremot anföra, att de åsyftade rättigheterna och förmånerna enligt utskottets åsigt icke skäligen kunna grundas endast på antagande om sättet för boställets uppkomst. Der åter en församling kan styrka, att i senare tid ett boställe blifvit af församlingen inköpt, lærer Kongl. Maj:t ej kunna underlåta att i enlighet med 9 § i kongl. förordningen den 11 juli 1862 anvisa hela skogsafkastningen till ecklesiastika ändamål inom samma församling.

Efter öfvervägande af dessa skäl har utskottet icke ansett sig kunna tillstyrka bifall till motionärens framställning i den första punkten.

Då motionären såsom motiv för sin framställning i denna del, ej blott framhållit församlingarnas anspråk på understöd, utan äfven anført att skogsstatens omkostnader skulle genom ett bifall till hans framställning kunna minskas, enär på boställets natur skulle bero, huru vida ett tilläfventyrs för boställets eget behof öfverflödigt skogsområde borde ställas under skogsstyrelsens omedelbara vård och förvaltning eller ej, så vill utskottet endast erinra

att 23 § i kongl. förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket i allmänhet förklarar, att Kongl. Maj:t, der boställsskog i betydligare mån öfverstiger behovet, kommer att förordna om dess ställande under skogsstatens omedelbara vård och förvaltning, utan att någon skilnad dervid göres mellan boställen af olika beskaffenhet, hvadan detta nyssnämnda af motionären angifna skäl synes sakna all befogenhet.

I senare punkten af motionen framhåller motionären önskvärdheten af en undersökning, huru vida icke ett generelt stadgande om fördelning af skogsafkastningen emellan pastor och församlingen från de i första punkten åsyftade boställen vore lämpligt. Då utskottet ansett sig böra afstyrka den förra delen af motionen, måste utskottet äfven afstyrka bifall till den nu ifrågavarande punkten, som står i närmaste sammanhang med den första. Men dessutom vill utskottet hänvisa till den ofvan anförda kongl. kungörelsen den 7 mars 1879, som i sjelfva verket innehåller den allmänna regeln, att boställshafvaren skall erhålla halfva skogsafkastningen, men med rätt för Kongl. Maj:t, att der omständigheterna gifva anledning till en annan fördelning, derom i hvarje fall besluta.

Om utskottet alltså icke ansett sig kunna tillstyrka bifall till de framställda yrkandena, har utskottet likväl ej kunnat undgå att finna, att de belopp, som för närvarande inflyta till presterskapets lönerogleringsfond och de ecklesiastika boställenas skogsfond, ej äro obetydligt större än behovet kräfver. Den förra af dessa fonder har under åren 1878—1886 växt med 657,876 kronor 12 öre eller med 82,234 kronor 51 öre i medeltal årligen och den senare under samma tid med 457,149 kronor 79 öre eller med 56,393 kronor 39 öre i medeltal årligen. Det kan emellertid ej vara lämpligt, att alltför stora belopp samlas i dessa fonder, och det har därför synt utskottet önskvärdt, att de öfverflödiga medlen kunde på ett rättvist sätt komma församlingarna till godo.

Om ock församlingarna sakna daglig rätt att åtnjuta de öfverflödiga medlen, synes dock billigheten tala för, att de användas till att bereda dem lindring i deras omkostnader för byggnad och underhåll af prestgårdar och möjligen andra ecklesiastika ändamål. Men ur denna synpunkt betraktadt, förefinnes ingen anledning, hvarför en sådan förmån skulle inskränkas till vissa klasser af ecklesiastika boställen. Det synes fast mera, som om densamma skulle kunna medgifvas alla församlingar, oberoende af det sätt, hvarpå boställena under långt aflägsna tider uppkommit.

Skogsafkastningen från dylika boställen är i olika trakter af landet väsentligt olika. Utskottet har låtit sammanföra uppgifter om de skogsmedel, som under de senaste tio åren influtit till fonderna från de särskilda länen, och bifogar desamma såsom bilagor till detta utlåtande. De största

beloppen hafva influtit från de norra delarne af riket samt från Småland, nemligen från

Gefleborgs län	325,399: 82.
Vesternorrlands d:o	197,617: 69.
Vermlands d:o	178,232: 93.
Jemtlands d:o	140,265: 01.
Kronobergs d:o	128,297: 63.
Kopparbergs d:o	87,616: 10.
Jönköpings d:o	58,192: 34.

Från vissa andra delar af landet äro beloppen deremot jemförelsevis obetydliga.

Under nuvarande förhållanden kunna skogsmedel från en församling användas till understöd åt församlingar inom andra landsorter och till skogsarbeten inom andra län, under det att församlingen sjelf icke kan erhålla ens det obetydligaste bidrag från boställets skog till underhåll af åbygnaden utöfver rättigheten att taga behöfligt virke på rot. Att detta väckt missnöje inom de nyssnämnda länen, kan icke synas underligt och torde icke vara alldeles obefogadt.

Vid ett ordnande af denna angelägenhet, synas följande grunder böra fasthållas, att fondernas inkomster ej må minskas i vidsträcktare mån, än att de kunna för framtiden bestrida de utgifter, som åligga desamma, att skogsmedlen endast må användas till ecklesiastika ändamål — på grund af preteståndets privilegier — och att sålunda medel ej böra tilldelas en församling till större belopp än som erfordras för de förhandenvarande behofven.

Vill man uteslutande hålla sig till den af motionären angifna synpunkten, att de församlingar, från hvilka öfverflödiga skogsmedel erhållas, må kunna erhålla understöd, synes naturligast, att sådana församlingar må kunna efter särskild ansökan och pröfning i hvarje fall erhålla utdelning från fonderna, i den mån deras tillgångar sådant medgifva, och inom det belopp, som från församlingens boställe till fonderna influtit. Man skulle vidare kunna tänka sig, att de öfverflödiga medel hos fonderna, som tilläfväntys icke sålunda vunne användning, finge af vederbörande utanordnas till understöd åt andra församlingar inom riket. Emot en sådan anordning kan likväl anmärkas, att en pröfning af sådana ansökningar komme att kräfva ett ganska betydligt arbete af de myndigheter, som finge med saken att skaffa, och särskildt att, om rätt att begära understöd utsträcktes till alla församlingar, de disponibla tillgångarne blefve försvinnande små i jemförelse med de anspråk, som skulle komma att framställas.

Om man åter i öfverensstämmelse med den uppfattning, som af rikets

ständer uttalades år 1863, ville fasthålla, att den skogsafkastning från de ecklesiastika boställena, som öfverskjuter boställsinnehafvarens behof, är en tillgång, som kan användas för ecklesiastika ändamål i allmänhet, skulle man komma till den uppfattning, att dessa medel borde i lika mån komma alla församlingar till godo och sålunda efter lämpliga grunder fördelas mellan alla församlingarna inom riket. Då emellertid detta skulle hafva till följd icke blott att skogsmedel komme att dragas från den ena trakten af riket till den andra, utan ock att de belopp, som komme hvarje församling till godo, blefve så små, att de komme att sakna all betydelse, kunde man snarare välja den utväg, att inom de län, som tillföra fonderna större belopp, än som motsvara fondernas utgifter för samma län, de skogsmedel från länet, som kunna af fonderna undvaras, årligen fördelades mellan församlingarna inom detta län, att särskildt bokföras och användas till byggnad och underhåll af ecklesiastika boställen.

Utskottet har trots sig böra framhålla dessa synpunkter för frågans bedömande, utan att anse sig kunna uttala något bestämdt omdöme om det sätt, hvarpå den här behandlade frågan lämpligast bör lösas. En närmare utredning af frågan, huru de ifrågavarande fondernas öfverflödiga inkomster må kunna komma församlingarna till godo, synes utskottet visserligen, såsom af ofvanstående framställning framgår, af förhållandena påkallad och önskvärd, men då utskottet icke anser sig ega befogenhet att göra en hemställan om en utredning, som komme att blifva väsentligt mer omfattande till sitt syfte, än motionären afsett, måste utskottet inskränka sig till att hemställa,

att ifrågavarande motion icke måtte till någon åtgärd föranleda.

Stockholm den 9 april 1888.

På utskottets vägnar.

G. F. ÖSTBERG.

Herr *G. Eriksson* har begärt att få antecknadt, det han icke deltagit i ärendets slutliga behandling.

*Bil. A.***Uppgift om skogsförsäljningsmedel, som under nedan**

		1877.		1878.		1879.		1880.	
Stockholms	län	305	50	151	—	236	62	1,459	—
Upsala	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Södermanlands	d:o	200	72	543	88	293	72	163	95
Östergötlands	d:o	1,175	61	—	—	—	—	200	—
Jönköpings	d:o	3,329	44	2,928	20	2,492	32	2,961	73
Kronobergs	d:o	18,582	05	—	—	9,000	—	6,709	28
Kalmar	d:o	400	—	—	—	2,933	18	223	52
Gotlands	d:o	297	53	9,385	94	90	28	—	—
Blekinge	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Kristianstads	d:o	—	—	916	90	612	34	—	—
Malmöhus	d:o	—	—	495	47	—	—	739	40
Hallands	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Göteborgs och Bohus	län	—	—	—	—	—	—	—	—
Elfsborgs	län	180	48	674	90	54	22	1,324	87
Skaraborgs	d:o	—	—	—	—	—	—	2,163	91
Vermlands	d:o	16,965	35	11,750	73	492	55	10,951	91
Örebro	d:o	2,250	72	723	50	1,827	09	1,770	94
Vestmanlands	d:o	1,040	65	1,217	52	636	11	1,645	25
Kopparbergs	d:o	25	72	8	58	8	57	4,713	75
Gefleborgs	d:o	329	73	5,185	92	13,757	64	8,533	88
Vesternorrlands	d:o	13,991	54	8,339	03	4,754	79	11,191	90
Jemtlands	d:o	575	20	—	—	—	—	—	—
Vesterbottens	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Norrbottnens	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Summa		59,650	24	42,321	57	37,189	43	54,753	29

ämnda år ingått till presterskapets löneregreringsfond.

1881.	1882.	1883.	1884.	1885.	1886.	S u m m a.
	1,969 17	806 03	1,456 58	98 79	1,318 79	7,801 48
	223 37	131 28	670 22	578 25	399 59	2,002 71
735 84	853 41	583 60	875 22	90 49	503 33	4,844 16
	4,234 99	596 84	2,775 80	1,106 35	932 14	11,021 33
3,408 96	3,627 68	18,318 98	5,426 78	3,388 03	7,110 10	52,992 22
4,055 72	8,514 60	10,998 12	4,508 18	3,642 77	5,184 74	71,195 46
381 88	1,158 46	1,306 89	1,753 63	833 44	1,337 88	10,328 88
439 69		1,735 89	753 51			12,702 84
		1,139 22				1,139 22
						1,529 24
						1,234 87
439 09	578 32	395 94	827 47	2,378 06	783 96	7,637 31
3,043 23	1,929 22	1,976 94	3,695 02	1,056 80	970 41	14,835 53
6,964 73	25,354 73	12,709 05	24,819 79	4,837 52	17,559 24	132,405 60
1,128 53	1,503 46	1,822 60	1,017 24	768 56	1,035 58	13,848 22
2,586 63	1,191 71	1,509 37	1,383 67	2,569 76	1,505 85	15,286 52
1,857 68	4,694 23	1,812 15	7,096 36	7,459 45	324 96	28,001 45
19,654 02	43,444 72	12,685 28	3,989 51	28,046 36	13,913 36	149,540 42
17,964 10	24,252 38	12,935 48	22,546 69	16,641 11	17,516 86	150,133 88
1,564 21	7,620 56		14,537 85	7,984 60	8,381 16	40,663 58
	20	22				42
		120 52				120 52
64,224 31	131,171 01	81,606 18	98,133 52	81,480 34	78,777 95	729,307 44

*Bil. B.***Uppgift om skogsförsäljningsmedel, som under nedan**

		1877.		1878.		1879.		1880	
Stockholms	län	—	—	—	—	1,795	83	247	35
Upsala	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Södermanlands	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Östergötlands	d:o	394	31	—	—	—	—	—	—
Jönköpings	d:o	1,103	40	269	31	98	40	—	—
Kronobergs	d:o	8,384	69	87	15	1,605	10	23,684	7
Kalmar	d:o	3,455	82	—	—	4,006	20	992	31
Gotlands	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Blekinge	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Kristianstads	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Malmöhus	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Hallands	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Göteborgs och Bohus	län	—	—	—	—	—	—	—	—
Elfsborgs	län	—	—	—	—	—	—	264	5
Skaraborgs	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Vermlands	d:o	—	—	—	—	8,140	95	—	—
Örebro	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Vestmanlands	d:o	1,821	18	256	20	—	—	—	—
Kopparbergs	d:o	—	—	382	87	1,328	89	5,263	50
Gefleborgs	d:o	3,066	92	—	—	2,421	03	40,603	51
Vesternorrlands	d:o	—	—	26,198	75	361	48	7,406	83
Jemtlands	d:o	—	—	18,255	24	—	—	—	—
Vesterbottens	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Norrbottens	d:o	—	—	—	—	—	—	—	—
Summa		18,226	32	45,449	52	19,757	88	78,462	78

nämnda år ingått till ecklesiastika bostälernas skogsfond.

1881.		1882.		1883.		1884.		1885.		1886.		Summa.	
—	—	300	—	—	—	60	80	190	34	1,255	75	3,850	07
—	—	40	48	10,821	94	1,186	06	349	85	—	—	12,398	33
—	—	1,596	45	624	45	—	—	—	—	359	32	2,580	22
—	—	—	—	—	—	2,011	80	—	—	562	62	2,968	73
3,443	09	242	26	1	50	—	—	42	16	—	—	5,200	12
10,095	54	6,700	92	—	—	—	—	6,544	07	—	—	57,102	17
—	—	2,398	06	541	85	55	75	189	50	—	—	11,639	49
—	—	—	—	7,591	79	—	—	—	—	—	—	7,591	79
3,495	93	—	—	—	—	—	—	—	—	169	38	3,665	31
387	60	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	387	60
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
160	16	1,190	12	—	—	807	01	23	12	93	36	2,538	35
1,562	16	—	—	—	—	—	—	82	46	1,617	35	3,261	97
—	—	26,670	95	—	—	3,151	86	548	89	7,314	68	45,827	33
—	—	—	—	1,732	14	—	—	—	—	—	—	1,732	14
866	57	—	—	352	26	16	50	65	40	38	31	3,416	42
2,647	72	19,259	65	—	—	—	—	30,732	02	—	—	59,614	65
49,539	37	41,815	01	26,024	85	1,190	32	—	—	11,198	39	175,859	40
6,743	27	812	—	2,955	—	—	—	2,931	93	74	55	47,483	81
1,742	16	—	—	—	—	17,081	17	101	25	62,421	61	99,601	43
1,455	68	—	—	—	—	7,395	62	8,322	40	—	—	17,173	70
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
82,139	25	101,025	90	50,645	78	32,956	89	50,123	39	85,105	32	563,893	03